

Věc C-318/07

Hein Persche

v.

Finanzamt Lüdenscheid

[žádost o rozhodnutí o předběžné otázce
podaná Bundesfinanzhof (Německo)]

„Volný pohyb kapitálu – Daň z příjmů – Odpočitatelnost darů zařízením sledujícím
obecně prospěšné cíle – Omezení odpočitatelnosti na dary poskytnuté vnitrostátním
zařízením – Věcné dary – Směrnice 77/799/EHS – Vzájemná pomoc mezi příslušnými
orgány členských států v oblasti přímých daní“

Stanovisko generálního advokáta P. Mengozziho přednesené dne 14. října 2008	I - 363
Rozsudek Soudního dvora (velkého senátu) ze dne 27. ledna 2009	I - 390

Shrnutí rozsudku

*1. Volný pohyb kapitálu – Ustanovení Smlouvy – Oblast působnosti
(Články 56 ES a 58 ES)*

2. *Volný pohyb kapitálu – Omezení – Daňové právní předpisy – Daň z příjmů (Článek 56 ES)*

1. V případě, kdy daňový poplatník požaduje v členském státě daňovou odpočitatelnost darů, které poskytl zařízením, jež mají své sídlo v jiném členském státě a jež jsou v tomto jiném státě uznána za obecně prospěšná, spadají takové dary pod ustanovení Smlouvy týkající se volného pohybu kapitálu, i když jsou poskytovány jako věcné dary ve formě předmětů každodenní potřeby.

odpočet, co se týče darů poskytnutých zařízením, která byla uznána za obecně prospěšná, přiznán pouze u darů poskytnutých zařízením, která mají sídlo v tuzemsku, bez jakékoli možnosti, aby daňový poplatník prokázal, že dar poskytnutý zařízením se sídlem v jiném členském státě splňuje podmínky pro přiznání takové výhody uložené uvedenými vnitrostátními právními předpisy.

Vnitrostátní daňová právní úprava totiž může spadat pod články 56 ES až 58 ES, i když se týká převodu nebo přechodu majetku, který může zahrnovat jak peněžní částky, tak nemovitosti a movité věci. Podobně jako dědická daň spadá tedy daňové zacházení s peněžními dary nebo věcnými dary pod ustanovení Smlouvy týkající se pohybu kapitálu s výjimkou případů, kdy jsou prvky zakládající dotyčné operace omezeny hranicemi jediného členského státu.

Pokud je totiž možnost získat daňový odpočet způsobila ovlivnit významným způsobem štedrost dárce, může být skutečností, že členský stát zdanění neumožňuje odpočet darů poskytnutých obecně prospěšným zařízením, jsou-li usazena v jiných členských státech, dotčena připravenost daňových poplatníků, kteří jsou rezidenty v prvním členském státě, poskytovat dary ve prospěch těchto zařízení a zakládá tedy omezení volného pohybu kapitálu v zásadě zakázané článkem 56 ES.

(viz body 26–27, 30, výrok 1)

2. Článek 56 ES brání právním předpisům členského státu, podle kterých je daňový

Členský stát může v rámci svých právních předpisů o daňové odpočitatelnosti darů uplatňovat rozdílné zacházení mezi vnitrostátními obecně prospěšnými zařízeními a obecně prospěšnými zařízeními se sídlem

v jiných členských státech, pokud posledně uvedená zařízení sledují jiné cíle, než jsou cíle sledované jeho vlastními právními předpisy. V tomto ohledu neukládá právo Společenství členským státům, aby zahraniční zařízení uznána za obecně prospěšná ve svém členském státě původu byla automaticky uznána za obecně prospěšná i na jejich území. Nicméně zařízení, které má sídlo v jednom členském státě a které splňuje podmínky uložené jiným členským státem k přiznání daňových výhod, se nachází, z hlediska přiznání daňových výhod tímto posledně uvedeným členským státem s cílem podpořit dotyčné obecně prospěšné činnosti, v situaci srovnatelné se situací, v níž se nacházejí obecně prospěšná zařízení, která mají sídlo v tomto posledně uvedeném členském státě.

Navíc vzhledem k tomu, že daňovým orgánům členského státu zdanění nic nebrání požadovat od daňového poplatníka, který chce využít daňové odpočitatelnosti darů poskytnutých zařízením se sídlem v jiném členském státě, aby poskytl relevantní doklady, nemůže se tento členský stát zdanění dovolávat nezbytnosti zajistit účinnost daňového dohledu k odůvodnění vnitrostátní právní úpravy, která absolutně brání daňovému poplatníkovi, aby takové důkazy poskytl. V této souvislosti je členský stát před tím, než osvobodí zařízení, jež má své sídlo v jiném členském státě a jež je v tomto státě uznáno za obecně prospěšné, od daně, oprávněn použít opatření, která mu umožní jasně a přesně ověřit, zda splňuje podmínky vyžadované vnitrostátními právními před-

pisy pro toto osvobození, jakož i zkontrolovat jeho skutečné hospodaření. Naopak případné správní obtíže vyplývající ze skutečnosti, že taková zařízení mají sídlo v jiném členském státě, nejsou dostatečné k tomu, aby odůvodnily odmítnutí orgánů dotčeného členského státu osvobodit zmíněná zařízení od daně stejným způsobem, jako jsou osvobozena vnitrostátní zařízení stejného druhu. Stejně je tomu v případě daňového poplatníka, který požaduje v členském státě daňovou odpočitatelnost daru poskytnutého zařízení, jež má své sídlo a je uznáno za obecně prospěšné v jiném členském státě.

Krom toho se dotyčné daňové orgány mohou na základě směrnice 77/799 o vzájemné pomoci mezi příslušnými orgány členských států v oblasti přímých [a nepřímých] daní obrátit na orgány jiného členského státu, aby získaly veškeré údaje, které se jeví jako nezbytné pro správné vyměření daně daňovému poplatníku. Uvedená směrnice však nemá žádný dopad na pravomoc příslušných orgánů členského státu dárce určit zejména, zda jsou splněny podmínky, které jejich právní předpisy stanoví pro přiznání daňové výhody. Pokud jde o zařízení, jež má sídlo v jiném členském státě a jež je v tomto státě uznáno za obecně prospěšné, musí tedy členský stát dárce poskytovat daňové zacházení, které je totožné s daňovým zacházením uplatňovaným na dary vnitrostátním zařízením pouze tehdy, pokud toto zařízení splňuje podmínky stanovené právními předpisy posledně uvedeného členského státu

k přiznání daňových výhod, k nimž patří plnění cílů, které se shodují s cíli podporovanými daňovými právními předpisy uvedeného členského státu. Je věcí příslušných vnitrostátních orgánů, včetně soudů, aby ověřily, zda byl v souladu s ustanoveními vnitrostátního práva poskytnut důkaz ohledně dodržování podmínek uložených tímto členským státem k přiznání dotyčné daňové výhody.

Konečně členský stát nemůže ani vyloučit přiznání daňových výhod u darů poskytnutých zařízení, jež má své sídlo v jiném členském státě a jež je v tomto státě uznáno za obecně prospěšné, jen z toho důvodu, že u takových zařízení nemají daňové orgány prvního členského státu možnost ověřit na

místě dodržování požadavků, které ukládá jejich daňová právní úprava.

Pokud jde o obecně prospěšná zařízení, která se nachází ve třetích zemích, je v zásadě legitimní, že členský stát zdanění odmítne takovou daňovou výhodu přiznat, pokud se ukáže nemožným získat z uvedené země nezbytné údaje, zejména z důvodu neexistence smluvní povinnosti této třetí země údaje poskytnout.

(viz body 38–39, 47–48, 50, 55–56, 60–61, 63, 66, 70, 72, výrok 2)